

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

29 maart 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inplanting van een windmolen nabij een woonbuurt in Gent

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de aanleg van een rioolwaterzuiveringsinstallatie in Moorslede

Vraag om uitleg van de heer Mathieu Boutsen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het gebruik van mijnterrils voor parapentesport

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 29 maart 2001

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.02 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inplanting van een windmolen nabij een woonbuurt in Gent

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inplanting van een windmolen nabij een woonbuurt in Gent.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, iedereen zal dit dossier wel al kennen. De voorbije dagen zijn er in de pers heel wat artikelen verschenen over deze windmolen, die echt in het stedelijke woonweefsel van Gent wordt geplaatst. Vanmorgen heb ik in de krant De Morgen nog een artikel hierover gelezen. Daarin staat dat de funderingen voor het plaatsen van de windmolen er al zijn, maar dat er wel nog enkele technische problemen zijn.

Het gaat hier om een windmolen die door Oxfam Wereldwinkels in de Dampoortwijk in Gent wordt geplaatst. Dit gebeurt omdat men streeft naar een duurzaam en ecologisch verantwoord bedrijfsgebouw. Men heeft gekozen voor een windturbine van ongeveer 37 meter hoog met propellers van ongeveer 12 meter. De windmolen komt wel in de onmiddellijke omgeving van een woonbuurt. Er is immers al behuizing op minder dan 60 meter van de geplande windmolen.

Rond deze zaak is al heel wat te doen geweest tussen Oxfam Wereldwinkels en de verschillende

buurtcomités. Sommige buurtverenigingen zijn met elkaar in strijd gegaan over de vraag of het al dan niet verantwoord is om die windmolen daar te plaatsen. De bouwaanvraag van Oxfam Wereldwinkels werd in eerste instantie geweigerd door het Gentse college van burgemeester en schepenen. Later heeft de provincie dan toch een bouwvergunning uitgereikt.

Het gaat in deze zaak om een molen met een zeer lage productiecapaciteit. Dat heeft ook te maken met het akkoord dat men heeft bereikt. De molen haalt een capaciteit van 25 kilowatt per uur. Dat wordt dan nog alleen maar bereikt bij vollast en bij een rendement van 100 percent. Indien men voor Vlaanderen voor 0,5 percent de energiebehoefte zou willen dekken met dergelijke windmolens, zou men voor de stad Gent ongeveer 160 van die windmolens moeten plaatsen. In totaal zouden er op het gehele Vlaamse grondgebied 12.000 van dergelijke windmolens geplaatst moeten worden.

De leden van het buurtcomité hebben op velerlei manieren gecommuniceerd met de mensen van Oxfam Wereldwinkels. In de krant De Morgen werd terecht geschreven dat er een echt communicatieprobleem is. Het buurtcomité is op een bepaald moment zelfs voor voldongen feiten geplaatst.

Ik wil er wel op wijzen dat de verschillende bewonersgroepen absoluut niets tegen Oxfam hebben, integendeel. Ze zijn ook absoluut niet tegen windenergie. Er is gewoon discussie over de plaats waar dergelijke windmolens het best worden ingeplant. Is het echt nodig om die in een woonbuurt te plaatsen ? Zou men ze niet beter in windmolenparken plaatsen ? Het buurtcomité heeft aan Oxfam Wereldwinkels voorgesteld om het bedrag van 3 miljoen frank te investeren in een windmolenpark. Daar kon dan bijvoorbeeld een windmolen komen met het logo van Oxfam erop. Men is echter niet tot overeenstemming gekomen. Tot slot wil ik ook

Vandenbossche

nog vermelden dat de stad Gent zelf in het havengebied ruimte wil maken voor een windmolenpark.

Mijnheer de minister, mijn vragen gaat uiteraard niet over die discussies. Ze houden verband met de omzendbrief van 17 juli 2000 met betrekking tot de windmolens. Ik heb enkele vragen over de aard van die omzendbrief en over de regels inzake ruimtelijke ordening. Kunt u de bepalingen van die omzendbrief nauwkeuriger omschrijven? Volgens de brief kunnen de windmolens niet in woongebieden worden ingeplant. Welke definitie van 'woongebieden' bedoelt men? Is het de definitie uit het KB van 1978 of is het een andere definitie? Wat betekent dit alles met betrekking tot zones voor niet-hinderlijke bedrijven?

In de omzendbrief spreekt men ook van kleinschaligheid. Hoe wordt die kleinschaligheid in de windenergieproductie gedefinieerd? Wat is de huidige strategie rond kleinschalige windenergieproductie in Vlaanderen in relatie tot de ruimtelijke ordening? Ik veronderstel immers dat er nog wel dergelijke dossiers in Vlaanderen zullen volgen. Zo heb ik vanmorgen bijvoorbeeld nog vernomen dat er al een dergelijke molen in Mechelen staat.

De voorzitter : De heer Geraerts heeft het woord.

De heer Jean Geraerts : Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, collega's, mijns inziens onderschat de heer Vandenbossche toch wel het aantal windmolens dat nodig is. Ik denk niet dat 12.000 voldoende zal zijn. In een verslag van Interelectra is er sprake van een rendement van 11 percent. Voor de windmolen van het type dat Oxfam wil inplanten, gaat het dus om een 3 kilowatt per uur. Dat is onvoldoende om voor een gezin van vier personen op het elektrisch vuur het middagmaal te bereiden. Voor mij is het dus totaal onverantwoord dat een dergelijke windmolen gebouwd wordt, ongeacht de kwestie of het nu in een woongebied is of ergens anders. Het is totaal onverantwoord dat men vanuit bepaalde hoeken zonder al te veel na te denken op zeer opportunistische wijze die windmolens blijft promoten.

Er is ook vaak sprake van tegenstrijdigheden. Ik verwijs naar een windmolen in Hasselt. Met een vermogen van 400.000 kilowatt per uur zou die een vermindering van de CO₂-uitstoot tot gevolg hebben van 2.600 ton. De VDAB zet in Wondelgem een windturbine van 3 miljoen kilowatt per uur. Die heeft nu een winst van 1.800 ton CO₂. Er zijn dus duidelijke tegenstrijdigheden bij de berekenin-

gen voor dergelijke windmolens. Wat men in Gent doet, is dan ook je reinste waanzin.

Mijnheer de minister, ik hoop echt dat u wat meer aandacht zult besteden aan de wetgeving terzake. Op het gebied van ruimtelijke ordening moet er voor windturbines immers nog heel wat geregeld worden.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, de minister van Ruimtelijke Ordening is in veel van dergelijke dossiers het 'lijdend voorwerp' aan het worden. Dat leidt dan telkens tot omzendbrieven die in dit geval door niet minder dan vier ministers worden ingediend. Ik kan u verzekeren dat er over deze zaak al heel wat werd gedebatteerd en gediscussieerd.

De omzendbrief van 17 juli 2000 omvat een afweingskader en randvoorzieningen voor de inplanting van windturbines. Het uitgangspunt van de omzendbrief is te streven naar een ruimtelijke concentratie van windturbines in de stedelijke gebieden en in de kernen van het buitengebied. Daar zijn ze namelijk op hun plaats. Vermindering van de woonkwaliteit kan worden vermeden door te streven naar een bundeling van windturbines met bedrijventerreinen, bepaalde gemeenschapsvoorzieningen, grootschalige recreatieve infrastructuur en dergelijke zaken meer.

Uiteraard moeten het niveau en de reikwijdte van de voorzieningen – de schaal en de potentiële hinder van het windturbinepark – in overeenstemming worden gebracht met het belang van de kern of het stedelijk gebied. Terzake zijn er in de desbetreffende omzendbrief bepaalde afstandsregels opgenomen. Er is een minimale afstandsregel van 150 meter voor een turbine van 600 kilowatt. Voor een turbine van 1.500 kilowatt is er een minimale afstandsregel van 250 meter. Die afstandsregels kunnen worden gehanteerd met betrekking tot de dichtstbijgelegen woningen, eventueel toebehorend aan derden.

De locatiekeuze voor windturbines en windturbineparken zal zowel in de stedelijke gebieden en de kernen als in de open ruimte moeten passen binnen een samenhangende visie op de gewenste ruimtelijke ontwikkeling van het betrokken gebied. De omzendbrief somt deze uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen bijna letterlijk overgenomen afwegingselementen op.

Van Mechelen

Locaties voor grootschalige en kleinschalige windturbineparken moeten worden afgebakend in ruimtelijke uitvoeringsplannen of – in afwachting daarvan – in bijzondere plannen van aanleg. Dit gebeurt vanuit het clusteringsprincipe. Grootschalige parken worden afgebakend in gewestelijke RUP's. Kleinschalige parken worden afgebakend in provinciale RUP's. Locaties voor individuele windturbines of voor clusters tot drie windturbines worden in principe in het kader van het gemeentelijk structuurplanningsproces aangegeven en vervolgens afgebakend in gemeentelijke RUP's.

We moeten echter vaststellen dat we in Vlaanderen nog niet ver genoeg staan met die planningsinitiatieven. Slechts één provincie is momenteel klaar met haar provinciale structuurplanning. Een andere heeft het openbaar onderzoek afgerond. Er zijn dus nog drie provincies die structureel achterop blijven. De vraag is dus wat we doen in afwachting van het moment dat die planningsinitiatieven klaar zijn.

Daarom staan in de omzendbrief expliciet de woongebieden vermeld als mogelijke bestemmingszone waar tijdens de zogenaamde overgangsperiode reeds individuele windturbines of clusters tot drie windturbines vergund kunnen worden. Het gaat hier duidelijk om de woongebieden die staan aangeduid op de gewestplannen, waarvan het bestemmingsvoorschrift nader is uitgelegd in het KB van 28 december 1972.

In die omzendbrief is bovendien bepaald dat de betrokken bestemmingsgebieden verder gedetailleerd kunnen zijn in de voorschriften van onder meer bijzondere plannen van aanleg. Ook in industriegebieden, gebieden voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen, al dan niet nader gedetailleerd in een bijzonder plan van aanleg, kunnen in principe windturbines worden vergund.

Het door u geciteerde geval valt dus onder de in de omzendbrief van juli bedoelde overgangsregel. Windturbines zijn toegelaten in een zone voor niet-hinderlijke bedrijven die is opgenomen in een bijzonder plan van aanleg, voorzover de specifieke voorschriften van het aanlegplan dit uiteraard niet uitsluiten. De bepalingen van de omzendbrief zijn wat dit betreft dus voldoende duidelijk.

Met uw andere vraag komen we dichterbij de kern van het probleem. Hoe wordt de term 'kleinschaligheid' in de windenergieproductie precies gedefi-

nieerd? Dit heeft eigenlijk weinig te maken met het aspect van de ruimtelijke ordening. Het heeft immers vooral te maken met omvang, hoogte en grondbezetting van de turbine. De door u geciteerde turbine kan vanuit die optiek inderdaad veeleer als klein van schaal worden bestempeld.

Courante hedendaagse grote turbines met een vermogen van 600 kilowatt tot 1 megawatt hebben een masthoogte van 60 tot zelfs bijna 90 meter. De rotordiameter kan tot 70 meter bedragen. De betrokken turbine zou 30 meter hoog zijn, met een rotordiameter van 12 meter. Hoewel de omzendbrief geen onderscheid maakt tussen dergelijke kleine en eerder bedoelde grote turbines, is het duidelijk dat het afwegingskader vooral bedoeld is voor turbines met een relatief grote hoogte en productie. De in de omzendbrief opgenomen tabel spreekt van turbines met een vermogen vanaf 600 kilowatt.

Voor turbines met een kleine schaal zal vooral het onderzoek naar de verenigbaarheid met de betrokken omgeving uitsluitend geven over de al dan niet vergunbaarheid. Het spreekt voor zich dat die afweging moet gebeuren op basis van elementen die te maken hebben met de ruimtelijke context van de betrokken stad. Hier moet men maatwerk leveren. Hoe kan men proberen om dit soort installatie van windmolens via algemene voorschriften te regelen? Moeten we dit regelen via een planningsproces van een stad als Gent? Ook Antwerpen zal sites moeten aanduiden op basis van het windplan dat binnenkort beschikbaar zal zijn op CD-rom voor alle gemeenten en steden. Op die manier zal men, ook vanuit energetisch standpunt, kunnen aanduiden welke de beste ligging is van dergelijke windmolens. Het is toch niet de bedoeling om mee te doen aan een mode. Dit soort installaties wordt uiteindelijk voor heel andere doeleinden gebouwd.

Ik pleit in deze overgangsperiode nadrukkelijk voor een zekere voorzichtigheid. De overgangsbepaling is er gekomen om het project windenergie mogelijk te maken in afwachting van planningsinitiatieven. Misschien is het verstandig om nog een rondschrijven te richten aan de gemeenten en steden om een en ander toe te lichten.

Gisteren hebben we met mensen van Aquafin een lang gesprek gevoerd over de inplanting van de waterzuiveringsstations. Die zullen tot de taken behoren van de provinciale uitvoeringsplannen. We hebben beslist om ook de knelpunten over de windturbines met de vijf bestendig afgevaardigden te bespreken. In de toekomst zal een hele reeks planologische afwegingen moeten gebeuren op

Van Mechelen

provinciaal niveau. We zullen hen ook vragen om daartoe de nodige initiatieven te ontwikkelen en in afwachting daarvan zeer zorgvuldig te zijn bij de behandeling van dergelijke beroepsdossiers. In de omzendbrief staat duidelijk dat enkelvoudige initiatieven een taak zijn van de stad of van de gemeente. In het kader van de subsidiariteit is het niet meer dan logisch dat de deputatie zo'n beroep tegen een negatieve beslissing van een stad met de nodige omzichtigheid behandelt. Ik wil me niet concreet uitspreken, dat is mijn rol niet. Er is geen beroep aangetekend bij de minister.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de aanleg van een rioolwaterzuiveringsinstallatie in Moorslede

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Hostekint tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de aanleg van een rioolwaterzuiveringsinstallatie in Moorslede.

De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het probleem dat ik wil aankaarten is lokaal en vrij technisch. Al meer dan tien jaar zijn er plannen voor de bouw van een waterzuiveringsinstallatie in Moorslede. Eind 1997 maakte Aquafin de plannen bekend voor de aanleg van collectoren en de bouw van een rioolwaterzuiveringsinstallatie in de gemeenten Moorslede en Passendale. De door Aquafin voorgestelde plaats van inplanting in de wijk Waterdam stuitte snel op het protest van de lokale bevolking. Na een hoorzitting schaarde het gemeentebestuur van Moorslede, een CVP-meerderheid, zich achter de oppositie en formuleerde drie alternatieve voorstellen voor de inplanting langs de Passendalebeek, die niettegenstaande de lozing van het huishoudelijk afvalwater van de gemeenten Moorslede en Passendale, geen enkele geurhinder veroorzaakt.

Voor de alternatieve inplanting stelde het gemeentebestuur eveneens Waterdam voor, maar wel een paar honderd meter verder dan de plaats waarvoor

Aquafin een bouwvergunning aanvraag en die op minder dan vijftig meter van een woonkern ligt. De overweging dat de laaggelegen Waterdam – de historische naam is niet louter symbolisch – geen pompstation en persleiding vereist om de lozing van Waterdam aan te sluiten, was doorslaggevend. Op de voorgestelde plaats stromen de Passendalebeek en de Heulebeek, met het huishoudelijk afvalwater van de gemeenten Zonnebeke en Beselare, immers samen.

Bovendien is de alternatieve inplantingsplaats aan de andere kant van de Zonnebeekstraat verder gelegen van de woningen van de wijk Waterdam en gunstiger voor de windrichting. Ook de gemakkelijke bereikbaarheid via de Dadizelsestraat, het onteigenen van slechtere landbouwgrond en de aansluiting op het voorziene wachtbekken waren goede argumenten voor de alternatieven van de gemeente, die haar beslissing reeds eind 1998 aan de Vlaamse regering overmaakte.

Overigens baart niet alleen de mogelijke inplantingsplaats van het rioolwaterzuiveringsstation met de vrees voor geurhinder, de bevolking zorgen. Ook de vraag waarom het zo'n duur project moet worden, blijft onbeantwoord. Uit metingen en monsternemingen blijkt namelijk dat de huishoudelijke verontreiniging slechts 20 percent van de vervuiling bedraagt. Een kleine installatie van 2.100 inwonersequivalent kan volgens de watermaatschappij volstaan. Het door Aquafin voorgestelde project staat voor 6.000 inwonersequivalent.

Ondanks een eerste opgemerkte protestactie van de bevolking werd het gewestplan Roeselare-Tielt op 15 december 1998 gewijzigd. Ondertussen zijn de bouwvergunningen voor de collectoren druppelsgewijs afgeleverd en onlangs leverde de Vlaamse minister van Leefmilieu ook de milieuvergunning af. Dit gebeurde echter tegen het negatief advies in van het gemeentebestuur en van de bestendige deputatie.

De vastberadenheid van de omwonenden blijkt uit de oprichting van een actiegroep, die inmiddels beroep heeft aangetekend bij de Raad van State. De recentste ontwikkeling in het dossier is dat ook het schepencollege bij beslissing van 13 maart 2001 binnen de voorziene termijn beroep heeft aangetekend bij de Raad van State tegen de onlangs afgeleverde milieuvergunning.

Welke zijn de obstakels bij het afleveren van een bouwvergunning voor de aanleg van een waterzuiveringsinstallatie door Aquafin ? Ik hoop dat u het voorstel van Aquafin niet volgt. Wat is de timing

Hostekint

voor het afleveren van een bouwvergunning ? Is er reeds een beslissing over de inplantingsplaats voor de RWZI en zo nee, bent u bereid om alsnog de specifieke tegenvoorstellen van de gemeente in overweging te nemen en in de beslissing te laten doorwegen ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik schets even de geschiedenis van het dossier, dat we hebben laten onderzoeken door de administratie. De initiële bouw-aanvraag van Aquafin voor de bouw van deze RWZI werd aanvankelijk behandeld overeenkomstig artikel 43 van het gecoördineerde decreet van 22 oktober 1996. Deze bouw-aanvraag werd gunstig geadviseerd door de gemachtigde ambtenaar. Niettemin heeft het college van burgemeester en schepenen de aanvraag, naar aanleiding van de bezwaren van het openbaar onderzoek, geweigerd. De bestendige deputatie verklaarde een door Aquafin ingesteld beroep ongegrond. Een hoger beroep bij de Vlaamse minister van Ruimtelijke Ordening tegen deze beslissing werd niet ingesteld. Tot op heden werd dus geen bouwvergunning verleend voor deze RWZI.

Inmiddels beslist de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar over alle bouw-aanvragen van Aquafin in toepassing van het nieuwe artikel 127 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening. Zo werd er op 9 maart 2001 een vergunning verleend voor de aanleg van de collector vertrekkende van de geplande RWZI tot in Passendale. Een nieuwe bouw-aanvraag voor deze RWZI is ons op heden niet bekend. Als een dergelijke bouw-aanvraag opnieuw wordt ingediend, dan zal ook deze worden behandeld in toepassing van het hiervoor vermelde artikel 127. Dit betekent concreet dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een beslissing zal nemen en daarvoor adviezen zal inwinnen bij alle bevoegde instanties, waaronder in de eerste plaats het college van burgemeester en schepenen. Vanaf de datum van indiening tot en met een beslissing terzake moet men rekening houden met een termijn van ongeveer zestig dagen. De betrokken buitendienst kampt momenteel wel met enige achterstand.

Mijn administratie ziet voor het leveren van een bouwvergunning voor de RWZI geen onoverkomelijke problemen. De destijds ingediende bouw-aanvraag is momenteel niet meer geldig aangezien

het college van burgemeester en schepenen die heeft geweigerd en aangezien het door Aquafin bij de bestendige deputatie ingestelde beroep ongegrond werd verklaard.

Als inplantingsplaats voor de RWZI heeft men, door de specifieke gewestplanwijziging van 15 december 1998, dus tijdens de vorige legislatuur, bewust gekozen voor de locatie aan Waterdam. Het is naar mijn mening belangrijk dat de VMM en Aquafin aan de ene kant en de gemeente en Stedenbouw aan de andere kant overleg plegen om na te gaan welke de beste inplantingsplaats is voor die RWZI. Als het Vlaams Gewest een gewestplan wijzigt om die inplantingsplaats vast te leggen, is het niet evident om daar morgen op terug te komen. Daarom is het van belang dat Aquafin in consultatie met de gemeente naar een goede oplossing zoekt. Ook de provincie moet in het kader van de provinciale taakstelling haar verantwoordelijkheid in dit dossier opnemen om tot een voor alle partijen aanvaardbare oplossing te komen.

We moeten toch opletten dat we de ruimtelijke ordening niet gebruiken om een aantal dingen onmogelijk te maken waardoor het doel, de waterzuivering, vertraging oploopt. De discussie over de opvang en de zuivering van het vervuild water van de luchthaven bijvoorbeeld leidt tot een impasse, waardoor de vervuiling voortduurt. Ondertussen zijn de technieken zodanig geëvolueerd dat indien men een hinderlijke activiteit vaststelt, men met een milieuvergunning milderende maatregelen kan treffen.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Mijns inziens liggen de standpunten van enerzijds Aquafin en anderzijds de gemeente en de actiegroep eigenlijk niet zo ver uit elkaar. Ze stellen allebei de wijk Waterdam voor. De door de gemeente voorgestelde vestigingsplaats is slechts enkele honderden meters van dit woongebied verwijderd en bevindt zich op een samenvloeiing van twee beken, in tegenstelling tot het terrein dat Aquafin vooropstelt. Aquafins locatiekeuze leidt dus tot extra complicaties : volgens dit voorstel wordt het vervuilde water van Zonnebeke immers niet onmiddellijk gezuiverd. Het gezond verstand pleit dus voor het alternatief van de gemeente en de bevolking.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mathieu Boutsen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het gebruik van mijnterrils voor parapentesport

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Boutsen tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het gebruik van mijnterrils voor parapentesport.

De heer Boutsen heeft het woord.

De heer Mathieu Boutsen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, parapente is de Franse term voor een zweefparachute. Het beoefenen van de parapentesport kan men vergelijken met de manier waarop een vleermuis vliegt.

In tal van mijngemeenten bevinden zich mijnterrils. Vaak zijn dat beschermde natuurgebieden waar zachte recreatie toegelaten is, zoals bijvoorbeeld wandelen. In Vlaanderen bestaan echter weinig mogelijkheden voor het beoefenen van parapentesport, een vorm van zachte recreatie die niet sturend is voor het milieu en de mens. Door de aard van de sport brengt parapente geen lawaaihinder met zich mee, noch vervuilende uitlaatgassen van motoren.

Parapente moet worden beoefend worden van op een helling, maar het Vlaamse land is nogal vlak. De terrils van de oude mijngemeenten bieden wellicht een uitkomst. Vaak zijn deze mijnterrils beschermd natuurgebied, maar aangezien parapente een zachte en milieuvriendelijke vorm van recreatie is, lijkt er geen bezwaar tegen de beoefening van deze sport op mijnterrils.

Mijnheer de minister, bent u bereid om mijnterrils te laten gebruiken voor de parapentesport ? Indien niet, waarom bent u niet bereid aan de wens van de beoefenaars van dit tijdverdrijf tegemoet te komen ? Bent u bereid om naar andere locaties voor het beoefenen van parapente te zoeken of hebt u misschien al locaties op het oog ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, het voordeel aan parlementaire vragen is dat men er heel wat door bijleert. Zo hebben we nu de parapentesport ontdekt.

Mijnheer Boutsen, de mijnterrils zijn in het gewestplan aangeduid als natuurgebied, en zijn in de eer-

ste plaats aangewezen voor de ontwikkeling van natuurwaarden. De toelating van zachte recreatie, waaronder u de parapentesport rekent, is afhankelijk van de vergunningen voor de infrastructuurwerken die deze sportbeoefening behoeft. Verder moet vanzelfsprekend ook de toegankelijkheid van het gebied worden onderzocht, en welke vergunningen er nodig zijn voor eventuele toegangswegen, parkeergelegenheid en nutsgebouwen. We moeten nagaan wat er nodig is voor een goedgeorganiseerde sportbeoefening. Ik veronderstel dat de parapentesport toch gepaard gaat met een aantal veiligheidsmaatregelen. Om een grondig antwoord te kunnen geven op deze vraag, moeten we eerst nader bepalen wat de gevolgen zouden zijn voor de bewuste gebieden en wat precies de totale ruimtebehoefte is voor deze sport op regionaal, provinciaal en gewestelijk niveau.

Hoeveel liefhebbers zijn er ? Welke infrastructuur hebben ze nodig ? Moet dit op nationaal of op provinciaal niveau worden georganiseerd ? De federatie van golfers bereidde een golfnota voor, die werd besproken met de administratie Ruimtelijke Ordening. Op die manier hebben we de inplanting van golfterreinen goed kunnen plannen. De golfterreinen werden evenwichtig gespreid en aangelegd op daarvoor geschikte locaties. Voor de parapentesport moeten we op de dezelfde manier te werk gaan. Een overkoepelende vereniging – als die bestaat – zou de behoeften van de sportbeoefenaars moeten analyseren en een toekomstverwachting moeten opstellen. Een dergelijk document kan dan als basis voor het beleid dienen. De inplanting van recreatiedomeinen is overigens een provinciale bevoegdheid.

Ik stel dus voor dat er een parapentenota wordt opgesteld. Momenteel onderzoekt een werkgroep van de departementen Ruimtelijke Ordening en Sport het ruimtebeslag en de milieu-impact van motorsporten. Parapentesport is natuurlijk zachte recreatie, maar kan niet worden beoefend zonder allerlei randfaciliteiten. Voor het departement Ruimtelijke Ordening een diepgaand antwoord kan geven op deze vraag, moeten we die eerst in kaart brengen.

De voorzitter : De heer Boutsen heeft het woord.

De heer Mathieu Boutsen : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik zal een dossier laten opstellen en het aan u bezorgen.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, in het provinciaal domein De Schorre in de gemeente Boom wordt de parapentesport beoefend in de kleiputten.

Minister Dirk Van Mechelen : Het gaat om een prachtig gebied, dat bijna gemaakt lijkt voor deze sport. Deze terreinen zijn niet beschermd als natuurgebied en uitstekend geschikt voor parapente. Een grondig onderzoek is nodig om meer van dergelijke bijzonder goede inplantingsplaatsen te vinden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.45 uur.*
